Kuuromykkäin Lehti.

N:o 5. Toukokuu 1905. 10:s vuos.

Tilaushinta: 1 mk. 50 p. vuodelta.

Toimittajat: *Aaro Iivari Savolainen.* *K. Reponen.* vastaava.

Kertomus

Helsingin Kuuromykkäinyhdistyksen toiminnasta vuonna 1904.

Kun Helsingin kuuromykkäin-yhdistys viime vuoden kuluttua on ollut 10 vuotta toiminnassa, lienee tässä luotava lyhyt katsaus yhdistyksen työhön sinä aikana. Siksi pitkäaikaista toimintaa tarkastettaessa pitää pääpiirteissä olla huomattavissa joko edistymistä tai taantumista. Paikallaan pysyminen on tietenkin yhtä mahdotonta jonkun yhdistyksen elämässä kuin muillakin aloilla. Helsingin kuuromykkäin-yhdistyksen toimintaan nähden voidaan sellaisessa katsauksessa mielihyvällä mainita, että se on vuosi vuodelta edistynyt, usein kyllä aivan liiankin pienin askelin, mutta joka tapauksessa on kaiken aikaa kuitenkin edistytty. Tätä selittääkseen sallittanee allekirjottaneen mainita muutamia esimerkkiä yhdistyksen toiminnasta.

Jos ensinnä tarkastamme yhdistyksen jäsenten siveellistä tilaa, on entis- ja nykyajan välillä suuri erotus huomattavissa. Helsingin kuuromykkäin, jotka yhdistyksen perustamisaikana kuuluivat maan enin laiminlyötyihin kuuromykkiin ja joiden keskuudessa siitä syystä juoppous ja muut paheet valitettavasti rehottivat, täytyy nyt myöntää ylimalkaan melkoisesti edistyneen. Tätä todistaa se seikka, ettei viimeisinä vuosina ole tarvinnut turvautua mihinkään rankaisukeinoihin, mikä yhdistyksen ensimmäisinä toimintavuosina varsin usein tapahtui.

Mitä itse yhdistyksen työhön tulee, niin on se saanut vakavamman järjestelyn ja tullut joka suhteessa paremmin järjestetyksi. Uusia toiminta-aloja on avautunut, ja on pantu alulle monta Helsingin kuuromykille erittäin tärkeäarvoista asiaa, joiden toteutuminen läheisessä tulevaisuudessa on odotettavissa.

Erittäin ilahuttavana asiana ansaitsee pitää sitä seikkaa, että Helsingin kuuromykkäin-yhdistyksellä on ollut käytettävissä oma huoneusto. Kaikkein yhdistysten toiminnallehan on oma huoneusto miltei elinehto, mutta näin lienee asianlaita varsinkin silloin, kun kysymyksessä on työ kuuromykkäin, näiden yhteiskunnan kovaosaisten keskuudessa, jotka puutteensa erottaa toisista niin täydellisesti. Yhdistyshuoneusto on heille enemmän kuin työnahjo — se on oleva heille pikemmin kotina.

Taloudellisessakin suhteessa on kehitys parempaan voimaan päässyt. Alussa oli yhdistys varsin varaton. Ainoat sen käytettävänä olevat varat olivat jäsenmaksut. Nyt sitä vastoin on yhdistyksellä kahden

viime vuoden kuluessa saamansa lahjoituksen avulla ollut käytettävissään varsin sievä pääoma.

Viimeisenä kymmenentenä vuotenaan ovat yhdistyksen toiminnan pääpiirteet olleet jotenkin samallaiset kuin ennenkin. Siten on jumalanpalvelus viittauksilla pidetty joka sunnuntai kello 10—11 e. pp. yhdistyksen huoneustossa. Kello 4—6 sunnuntai-iltasin ovat opetuskurssit olleet järjestetyt, ja klo 6 sunnuntai-iltana on yhdistys kokoontunut varsinaiseen kokoukseen, jonka jälkeen on ollut seurusteluntapainen kokous teetarjoiluineen. Näissä kokouksissa on ollut keskimäärin 47 jäsentä saapuvilla. Joskus on luku noussut aina 60—70 asti, jos nimittäin joku tärkeämpi kysymys on ollut käsiteltävänä.

Vaikka, kuten edellisestä selviää, sunnuntai on ollut varsinainen kokouspäivä, ja tämä siitä syystä, että kuuromykillä, jotka suuremmaksi osaksi kuuluvat työväen luokkaan, on silloin ollut paraiten aikaa kokoontua, niin on samallaisia kokouksia pidetty viikonkin kuluessa. Tiistai- ja perjantai-iltasin ovat ompelu- ja veistoyhdistykset kokoontuneet huoneustoon työskentelemään yhdistyksen nykyään tavanmukaisia myyjäisiä varten. Keskiviikkoilloin on kirjasto ollut avoinna, jolloin yhdistyksen raittiusseurakin on pitänyt kokouksiaan. Torstai-iltasin on rahastonhoitaja ollut tavattavissa kaikellaisten taloudellisten kysymysten tähden, ja lauvantai-illat ovat olleet urheiluseuran käytettävinä, jonka seuran jäsenet ovat silloin kokoontuneet lehtori V. Heikelin voimistelusaliin, Bule-

vardinkatu 7, virkistyäkseen voimisteluharjoituksista viikon enemmän tai vähemmän rasittavan työn jälkeen.

(Jatket.)

Matkakertomus.

(Helsinki—Vuokkiniemi - Iisalmi.)

Oli valjennut 11 p:nä elokuuta. Läksin serkkuni, tohtori A. NIEMEN kanssa, jo kauan aikomalle matkallemme. Mielessämme olimme jo kauvan kuvailleet niitä monenmoisia seikkailuja, jotka tulisivat meitä matkallamme kohtaamaan ja sentähden eivät tapahtumat matkalla tehneetkään meihin erittäin lannistavaa vaikutusta, Lappeenrantaan asti ei meitä toki mitään erityistä kohdannut. Ilma oli kaunis ja me itse olimme hyvin virkeitä, mutta toisin oli jo Savonlinnassa Olisimme mielellämme tahtoneet tutustua Savon ihaniin seutuihin, mitä teit? Saimme istua ravintolassa ja katsella ympärillemme sen verran kuin nähdä saatoimme. Tämä oli luonnon ihailemista? Ei! Me läksimme ilmasta huolimatta taipaleelle ja saavuimme Punkaharjulle. Koetimme ihailla sitä, kuulun ihanuutta, vaikka me emme kovin saaneet nauttia sen ihanuudesta, sillä silloin vielä satoi vettä hyvin runsaasti.

Palasimme illalla myöhään Savonlinnaan ja seuraavana aamuna klo 6 jatkoimme matkaamme vesiteitse Joensuuhun. Samana päivänä oli kirkas, tuuli

vähän ja me hyvin tyytyväisinä katselimme eteemme auenneita kauniita näköaloja. Minä en ollutkaan koskaan ennen ollut Suomen sisäjärvellä ja sentähden nautin kovin paljon näkemisestäni. Joensuussa emme kuitenkaan viipynnet kauvemmin, matkustimme yhä vaan edelleen ja tulimme Pielisen ja monen kanavan kautta Nurmekseen. Täällä me lepäsimme jonkun tunnin, mutta emme me olleetkaan matkustaneet lepäämään ja ihailemaan luontoa, meidän piti mennä tutkimaan ja piirustamaan, ahkeruudella vanhojen Suomalaisten talouskapineita. Siksi läksimme Lentiiran kautta Akonlahteen päin, jonne ei ollut maantietä Lentiirasta. Siellä kuljimme soutamalla ja metsän läpi vielä huonoja polkuja, olimme kävelymatkoilla. Tällä matkoilla asustimme noin viikon päivät Akonlahdella. Siellä olimme asumassa eräällä kauppiaalla. Serkkuni kokoili runoja ja minä piirustelin hyvin ahkeraan kaikkea, mikä mielestämme piirustamisen arvoista oli. Monenmoisia olivat nämät esineet, kannut, kaukalot, lusikat ja lapiot kaikki vaan paperille. Viikon kuluttua sanoimme eräälle kauppiaalie hyvästit ja menimme taas Luvanjärvelle päin. Osan matkastamme sousimme veneellä, osan kävelimme vielä pitkin metsiä. Metsässä taas satoi kovin runsaasti. Kävelimme pitkät kepit kädessä erinomaisen väsyneenä, kaatuen tuon tuostakin vetiseen maahan. Tämä ei ollut hauskaa, olivat jalat hyvin märät, eväät kopassa kastuneet ja me samoilimme vaan etsien asuinsijaa itsellemme. Tulimme vihdoin erääseen köyhäintaloon iltayöllä. Sinne pääsimme nukkumaan, mutta emme saaneet unta silmiin. Samassa huoneessa oli nuori,

keuhkokuumetta sairastava poika. Hän oli kovin kipeä, kuolipa jo toisena päivänä. Silloin asuimme toisessa talossa elävän sairaan aikana. Oltuamme siellä noin vielä viikon päivät, palasimme me uudelleen Akonlahteen. Täältä seuraavana aamuna k:lo 5 läksimme kävelemään jalkaisin ja selässä säkit. Tämä kesti 2 p:vää kulkea. Saavuimme Kivijärvelle jossa viivähdimme 3 p:vää. Olimme hyvin kipeitä ja väsyneitä. Päätä särki kovasti. Syynä tautiimme oli huono ilma ja suuri väsymys. Jonkun verran täälläkin työskentelimme. Kolmen päivän perästä taas kävelimme Vuokkiniemeen. Siellä oikeen olimme ahkeroita. Sinne emme ottaneet ollenkaan tavaroitammekaan. Toivoimme, että sieltä olisimme saaneet asunnon ja ruuan ja niin saimmekin erään siellä asuvan kauppiaan luona. Minä vielä piirustelin ja tohtori kirjotteli. Kävimme ympäristöllä katsomassa venäläistä kirkkoa, emmekä koskaan milloinkaan sitä halveksineet. Siksipä kävimme monta kertaa venäläisenkin kirkossa ja myös venäläisen pappilassa. Pappi oli hyvin erittäin ystävällinen meitä kohtaan. Yksitellen niistä en tahdo ruveta kertomaan, sanon vaan, että hauskempi oli olo Vuokkiniemessä kuin kävelyllä pitkin metsää.

Näillä matkoilla pari sokeaa olen tavannut. En ole nähnyt ketään kuuromykkiä. Heidän kanssansa en ollut tilaisuudessa puhelemaan. Eräs vuokkiniemeläinen mainitsi, että jotkut k. mykät eivät käyneet koulua siellä vaan muutamia k. m. oli käynyt koulua. Yleensä he olivat kuten olin huomaavinani hilpeitä ja iloisia.

Aikomuksemme oli lähteä täältä vielä Uhtualle, mutta emme olleet kovin halukkaita siihen, sillä pelkäsimme mitä pahaa mahdollisesti matka olisi meihin vaikuttanut, tottumattomia kun olimme tällaiseen. Sen vuoksi ahersimme ahkerasti mitä aherrettavissa oli ja palasimme takasin ensinnä Kivijärvelle tavaroitamme perimään, sitte Suomusjärvelle, suurille koskille Hyrynsalmen kautta ja vihdoin saavuimme onnellisesti Ristijärven kirkkoherra, rovasti E. LÖNNROTIN luo. Hän oli meitä kohtaan kovin ystävällinen ja suurimmasti kiitollisena hänelle jätimme Ristijärven ja tulimme ensiksi hevosilla Kajaaniin. Täällä katselimme linnan raunioita, muun muassa Ämmänkoskea ja yleensä kaikkea mitä nähtävänä oli. Seuraavana aamuna lähtimme taas hevosilla, ajoimme 2 p:ää ja palaten saavuimme siis Iisalmeen syysk. 23 päivänä.

Tuschilla kuvia olin piirtänyt paljon yli 300 kpl. Ne vei serkkuni Helsinkiin, kun hänen täytyi palata virkaansa. Kokoelmani on nykyään Suomalaisenkirjallisuudenseurassa. Jäin taas Iisalmelle pankintirehtööri veljeni luo seuralaiseksi.

Olin hyvin iloinen siitä, että olin päässyt tällaiselle matkalle. Olin saanut tutustua oikeaan vanhaan Suomalaiseen elon tapaan ja nähnyt maata. Iloani lisäsi vielä se, että sain seurata serkkuani, sillä hän näet oli hyvä minulle. Saavuin kotiin viime 11 p:nä helmik. 6 k. k. kestäneeltä matkoiltani. Tuttaviani ja kaikkia lukijoita tervehtien piirrän

SÄV. ANGERVO.

Raittiusseuraan! *

(Vuorokeskustelu.)

(Henkilöt: *Mikko* ja *Timo*.)

(*Mikko* on kotona. *Timo* tulee hänen luoksensa.)

TIMO: Hyvää iltaa!

MIKKO: Hyvää iltaa! Kyllä minulla nyt taas hauskaa on, kun nyt tulet luokseni. No, mitä asiaa sinulla nyt on. Mennäänkös nyt kapakkaan.

TIMO: Ei, luuletko että minä tulisin luoksesi sitä varten että sinun kanssasi menisin kapakkaan, ei, minä en enää milloinkaan mene kapakkaan. Minä olen tehnyt raittiuslupauksen ja kuulun nyt raittiusseuraan. Käy sinäkin nyt kanssani raittiusseuran kokoukseen.

MIKKO: Mitä vielä! Joko sinäkin tahdot raittiiksi tulla? Vai ovat raittiit saaneet houkutelluksi sinut raittiuteen, luulen minä. Mutta minä en tahdo heitä kuullakaan.

TIMO: Niin minä tahdon tästälähin olla ehdottomasti raitis. Olen tullut huomaamaan, miten surkeita seurauksia juoppoudesta on.

MIKKO: Loruja, loruja. Älä nyt mene raittiusseuran kokoukseen. Mitä hyötyä siitä on? Ei mitään, saat vaan katua, kun sieltä pääset. Käy nyt vaan, ystäväni, kanssani kapakkaan!

TIMO: Ei, minä en milloinkaan tule kanssasi

---

* Esitetty Turun k. m. koulun 8:nen luokan illanvietossa huhtikuun 9 p:nä.

kapakkaan. Etkö muista, Mikko, kuinka meidän kapakassa toissalauantai-iltana kävi. Silloin olimme niin tukkihumalassa ettemme tieneet mitä kaikkea siellä tapahtui. Kun aamulla heräsimme, tunsimme olevamme kylmässä ja kolkossa putkassa ja se vihollisemme alkoholi oli niellyt meiltä kaikki rahat. Nyt olen päättänyt olla raitis. Sinä et enää voi minua vietellä kapakkaan, sinne pahuuden pesäpaikkaan. Tiedä se!

MIKKO: Vai rohkenet sinä puhua sellaisia. Jätä nyt raittiushommasi siksensä. Mitä hyötyä siitä on? Ei mitään!

TIMO: Jos ei raittiudesta hyötyä ole, niin mitä hyötyä juoppoudesta on. Voitko siihen vastata?

MIKKO: Kyllä siitä on paljon hyötyä, sen minä tiedän.

TIMO: No mitä hyötyä siitä on?

MIKKO: Saahan väkijuomista hyvää ravintoa, koska useat juomaritkin ovat lihavia ja pulskeita, olethan sen nähnyt. Sitäpaitsi ovat juomarit voimakkaita.

TIMO: Sinun pääsi on nyt pyörällä. Vai sanot että väkijuomista saa hyvää ravintoa ja että juomarit ovat voimakkaita. Ei, sinä erehdyt suuresti. Väkijuomat vievät ihmisen vain suureen onnettomuuteen. Jos nyt menisit raittiusseuran kokoukseen saisit siellä kuulla, mitä kaikkea onnettomuutta väkijuomat ihmisille tuottavat. Käy nyt kanssani sinne! Mutta jos nyt menet kapakkaan, saat sitä huomenna vielä katua.

MIKKO: Mihin onnettomuuteen väkijuomat ihmisen saattavat? vastaa siihen.

TIMO: Juomarin kodissa vallitsee alinomainen

puute ruuasta ja vaatteista. Nälkäiset ja repaleiset lapset turhaan isältä ruokaa pyytävät. Isä ei voi heille mitään antaa, sillä häneltä on alkoholi vienyt kaikki rahat. Alkoholi on turmellut hänen parhaat ruumiinvoimansa niin, ettei hän enää jaksa ansaita perheellensä elatusta. Alkoholi on riistänyt häneltä perheonnen. — Paljon on ihmisiä, jotka tuo kamala vihollinen on vienyt vankiloihin ajattelemaan niitä kauheita rikoksia, joita he alkoholin viettelemina ovat tehneet.

MIKKO: Mutta eihän sitä voi tapahtua kun juo kohtuullisesti, vai mitä?

TIMO: Kohtuullisuudesta juuri riippuu juoppouden alku. Kun vähänkin juo väkijuomia, syntyy heti halu saada lisää enemmän ja enemmän, kunnes ihmisestä tulee täydellinen juomari. Kaikki juomaritkin ovat ennen olleet kohtuullisia.

MIKKO: Tämäpä on kauheata. Mistä sinä noin viisaat sanat olet saanut.

TIMO: Raittiusseurassa puhutaan kaikellaisia asioita alkoholista ja juomareista. Etkö sinäkin nyt tahdo yhtyä raittiusseuraan. Saat siellä kuulla raittiusesitelmiä.

MIKKO: Niin, mutta minua ehkä ei sinne oteta kun en kuulu raittiisiin.

TIMO: Otetaan kyllä, kun teet raittiuslupauksen, mutta muista, ettet enää tällä tavoin vastusta raittiutta.

MIKKO: Sen lupaan tehdä. Kyllä tulen kanssasi raittiusseuran kokoukseen ja teen siellä raittiuslupauksen.

TIMO: Nyt on hyvä, kun olet mielipiteesi muuttanut. Mennään nyt yhdessä sinne!

(He menevät.)

ISAKKI OJALA.

Mukkie.

V. 1897 oli kaukaisessa Indiassa suuri nälänhätä. Taivas oli kauvan aikaa ollut pilvetön. Ei satanut. Kun ei satanut, kuivi maa. Siemen kylvettiin peltoon. Sadetta kun ei tullut, jäi siemen itämättä. Syksyn tultua ei tarvittu mennä viljapellolle. Ihmisille tuli hätä. Ei ollut ruokaa. Isät ja äidit antoivat lapsilleen viimeiset jyvät ja itse olivat syömättä. Satoja, tuhansia ihmisiä kuoli. Se oli hirveä aika. Monet sadat lapset jäivät orvoiksi.

Yhtenä päivänä tuli yhteen kylään pieni, ystävällinen nainen. Hän oli opettaja. Häntä kutsuttiin sentähden Pandita eli opettaja Ramabaiksi. Ihmiset, osoittaen sormillaan häntä, sanoivat: »hän on kristitty!»

Mitä Pantita Rambai etsi? Hän etsi nälkään kuolevia lapsia, tyttöraukkoja, joilla ei ollut kotia, ei vanhempia eikä mitään ruokaa. Ramabai oli todellinen kristitty. Hän tiesi, että Jumala rakasti näitä

lapsiraukkoja, mutta he eivät sitä tietäneet. Hän tahtoi viedä heidät kotiinsa ja opettaa heitä.

Lapset, jotka tahtoivat lähteä hänen kanssaan, vietiin asemalle. Siellä heille ostettiin piletit. He astuivat vaunuun. Tyttöjen mukana tuli kuuromykkä, jonka nimi oli Mukkie. Hän tahtoi lähteä mukaan. Ramabai selitti hänelle, ettei hän voinut ottaa häntä kouluun, sillä ei hänellä ollut kuuromykkä koulua. Mukkie ei lähtenyt pois vaunusta. Viittomalla hän sanoi, että hän osaa pestä ja keittää!

Tuo hyvä opettaja ei voinut jättää Mukkieta, vaan osti hänelle piletin. Tytön silmät loistivat ilosta kun hän istui vaunussa ja sai matkustaa toisten tyttöjen kanssa.

Siellä hyvässä kodissa, jonne lapset vietiin, hoidettiin heitä hyvästi. Siellä he saivat kuulla puhuttavan rakastavaisesta, hyvästä Jumalasta. Heitä opetettiin lukemaan. Raamatusta he lukivat kuinka Jumala lähetti Jeesuksen pelastamaan syntisiä ihmisiä. He avasivat sydämensä Jeesukselle. He rukoilivat Häntä ja tulivat Hänen opetuslapsikseen eli oppilaikseen. He tahtoivat tulla kastetuksi ja ilmottivat ajatuksensa johtajattarelle Ramabaille. Mukkie tuli heidän kanssaan. Opettaja ajatteli: ei kai Mukkei ymmärrä tätä asiaa. Eräs neiti kertoo:

»Me kaikki tunsimme että olimme Jumalan edessä silloin, kun Mukkei puhui meille viittomalla, hiljaisesti, ääneti.»

Tytöt sanoivat:

»Kyllä Mukkie tietää Jumalasta yhtä paljon kuin mekin.»

He olivat nähneet Mukkien rukoilevan. He näkivät miten hän aina koetti auttaa ja palvella toisia. Hän oli aina tyytyväinen. Jumala oli kuullut Mukkien rukouksen. Mukkie oli nähnyt Jeesuksen kuvan. Hän näki miten Jeesus oli ristillä naulittu ja hänelle Jumalan Henki opetti *miksi* Jeesus niin kuoli. Mukkien ruumiilliset korvat olivat kiinni, mutta sielun korvilla hän kuuli. Hän oli saanut Jumalalta uuden sydämen.

Se oli hyvin kaunis päivä kun tytöt vietiin joen rannalle. Siellä heidät kastettiin. Mukkiekin kastettiin.

Kodissa, jossa tytöt asuvat, on meijeri. Siellä työskentelee Mukkie. Hän valmistaa voita ja juustoa ja tekee kaikki työnsä uskolllsesti.

Johtajatar on iloinen siitä, kun otti Mukkien kotiinsa. Jos hän ei olisi joutunut hurskasten ihmisten seuraan, olisivat pahat ihmiset tehneet hänelle pahaa ja hän olisi joutunut kurjuuteen ja onnettomuuteen.

Se oli onnenpäivä tälle Hindulaiselle kuuromykätytölle, se päivä, jolloin hän tapasi tuon rakastavaisen kristityn opettajan. — Rakas lukija! Sinä voit itse lukea Raamattua. Oletko huomannut mitä siellä sanotaan *Jeesuksesta?*

Tulkaa minun tyköni kaikki —. Niin *Jeesus* kutsuu. Pandita Ramabai ei kutsunut Mukkieta, mutta hän tuli itse, kutsumatta ja pelastui nälkäkuolemasta ja muusta onnettomuudesta. *Herra Jesus kutsuu sinua* ja sanoo:

„*joka minun tyköni tulee, sitä en minä heitä ulos* (en aja pois)!“

Mukkien on niin hyvä olla turvakodissa. Siellä

hänet pestiin, annettiin puhtaat vaatteet ja häntä opetettiin.

Niin tekee *Herra Jeesus* syntiselle ihmiselle, joka Hänen luokseen tulee. Meidän likaisen, syntisen sydämen Hän pesee puhtaaksi, antaa anteeksi, neuvoo ja opettaa meitä.

Jollemme tule *Jeesuksen* luo, luota *Häneen,* kuolemme, hukumme, emmekä koskaan tule onnelliseksi. Onnellinen, autuas on se ihminen, joka Jeesuksen löytää.

Pieniä tietoja.

— **25 vuotta** Kuopion kuuromykkäinkoulun johtajana tuli hra KUST. KILLINEN olleeksi viime huhtikuun 20 p.

Tapauksen johdosta panivat koulun opettajat ja kouluneuvosto t. k. 9 p:nä hra KILLISLLE perheineen toimeen pienen juhlallisuuden Teaatteritalolla. Tilaisuudessa, jossa oli läsnä myöskin Suomen aistivialliskoulujen tarkastaja V. FORSIUS, tulkitsi neiti N. HELSINGIUS opettajain kiitollisuuden ja kunnioituksen tunteet kunniavierasta kohtaan, jonka varma miehekäs persoona on ollut tänä pitkänä aikana sekä oppilaitten että opettajain ja koko laitoksen isällisenä tukena. Pienet erimielisyydet on aina tasottanut se todellinen lämmin harrastus, jota työtoverit ovat aina huomanneet johtajassaan. Nuorempain opettajain sekä entisten ja nykyisten auskultanttien puolesta puhui LYDIA VIKMAN, kiittäen johtaja KILLISTÄ siitä huolenpidosta, jolla hän on ohjannut nuoria opettajakokelaita heidän valmistautuessa opettajatehtäväänsä. Neiti A. NYSTRÖM kertoi leikillisessä puheessaan vaikutuksesta, jonka johtaja KILLINEN häneen teki, kun hän toistakymmentä vuotta sitte saapui suomenkieltä osaamattomana Kuopion kaukaiseen kaupunkiin, jossa puhuttiin pelkkää suomea ja jonka pelottavin henkilö oli johtaja KUST. KILLINEN, joka kuuleman mukaan ei kärsinyt kuulla muuta puhuttavan kuin suomenkieltä. Pelko haihtui kuitenkin ensi hetkessä eikä ole sen koommin palannut. Kouluneuvoston puolesta puhui rehtori U. V. TELEN, huomauttaen hra KILLISEN merkityksestä Kuopion kuntalaisena. Vielä puhui tarkastaja V. FORSIUS, kiittäen kunniavierasta hänen työstään aistivialliskoulujen alalla. Hra KILLINEN vastasi kaksi eri kertaa hänelle kohdistettuihin puheisiin.

— **Turusta.** *Herran Pyhälle Ehtoolliselle* ensi kerta laskettiin Turun kuuromykkäin koulun 8:nen luokan oppilaat, joiden nimet ovat: ANNA KAUNISMAA, ASTRA POUSE, AINA SUNDBÄCK, EEVA HAKALA, SANNA LIINAMAA, IIDA HELIN, ERKKI KUUTTI, IISAKKI OJALA, LAURI WAINOLA, JUHO SKARP, PAAVO AHLQVIST ja VIHTORI ABRAHAMSSON. He päättävät kaikki koulun käyntinsä tänä keväänä.

— **Reipas urheilija kuuromykkä.** Humppilan pitäjässä Hämeenläänissä asuu kuuromykkä nuorukainen OSKAR J. TUOMOLA. Hän on 20 vuoden ikäinen. Turun kuuromykkäin kouluun hän tuli pie-

nenä poikana v. 1895 ja pääsi Herran ehtoolliselle v. 1903. Hänestä on tullut reipas urheilija. Päästyään koulusta alkoi hän kotonaan harjoitella kaikenlaista urheilua pihalla, niityllä ynnä muualla kuten hyppyä, juoksua ja sen semmoista. Työstä päästyään hän niitä harjotteli. Hänen ruumiinsa sentähden tuli terveeksi ja voimakkaaksi. Kun viime kesänä Humppilassa vietettiin kansanjuhlaa sai Tuomola siellä urheilukilpailuissa 2 palkintoa, rahapalkinnon juoksussa ja hopeamitalin korkeushypyssä. Tänä talvena maaliskuun 26 p:nä, kun Humppilassa Mikkolan mäellä pidettiin hiihtokilpailu palkittiin Tuomola niissä hopeamitallilla. Tuomola tekee tangossa kaikenlaisia liikkeitä. Hän aikoo ensi kesänä matkustella lähipitäjissä urheilukilpailuissa. Hänen halunsa on saada rahapalkintoja ja rinta täysi mitalleja.

— **Kuuromykkiä Wenäjällä** on noin 50,000. Niistä on kouluijässä 45,000. Kouluja on 19, joissa on yhteensä noin 1,000 oppilasta. Vanhin ja suurin koulu on Pietarissa, joka on ollut jo 100 vuotta. Tässä koulussa käy viides osa yllämainituista 1,000 oppilaasta.

Kihloissa:

Rauha Nieminen. **Oskar Hatt.**

$19^{16}/_{5}05$.

Vartsala. **Hämeenlinna.**

Muotokuvasuurennuksia à 10, 15, 20 mrk., vastaan ottaa kiitollisuudella **SÄV. ANGERVO**
Osote: Naantaali & Käkölä.

Mikkelissä, O. B. Blomfelt'in kirjapainossa, 1905.